

ลักษณะเด่นของคำกริยาในภาษาวัยรุ่นไทย

Distinctive verbs of Thai teenagers' speech

อาภิสรา พลนรัตน์*

thaicmu@gmail.com

กิติมา อินทร์มพรรณ์**

fhumkmi@ku.ac.th

บทคัดย่อ

คำกริยาเป็นชนิดคำพื้นฐานที่สำคัญมากของทุกภาษาในโลก คนต่างวัยกันย่อมเลือกใช้คำกริยาที่แตกต่างกันเพื่อสะท้อนความคิดของคนแต่ละกลุ่มอายุได้ อายุจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ภาษามีการแปร (Variations) โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีการใช้คำใหม่ๆ เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่มเพื่อนำเสนอ ทั้งนี้ได้รับอิทธิพลตามสื่อต่างๆ ด้วยเช่นกัน เช่น การสร้างคำกริยา เดิมคำว่า เทพ เป็นคำนาม หมายถึง “เทวดา” แต่กลุ่มวัยรุ่นนิยมนำมาใช้ในบริบทที่หมายถึง “เก่งมาก” เช่น “นางเทพคอมพิวเตอร์คนเดียวในห้อง” คำว่า เทพ จึงกลายเป็นคำกริยา หมายถึง “นางเก่งด้านคอมพิวเตอร์มากคนเดียวในห้อง”

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์คำกริยาที่แสดงลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย 2) เพื่อศึกษาการสร้างคำกริยาที่เป็นลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย 3) เพื่อวิเคราะห์หน่วยสร้างกริยาเรียงที่เป็นลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ใช้ภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน อายุ 11-22 ปี จำนวน 30 คน

ผลการศึกษาพบ 1) คำกริยาที่มีลักษณะเด่น 20 คำ 2) กระบวนการสร้างคำกริยา 5 กระบวนการ ได้แก่ การตัดคำ การยืมคำ การประสมคำ การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ การขยายความหมายกว้างขึ้น 3) หน่วยสร้างกริยาเรียงแบบใหม่ ซึ่งผู้วิจัยเรียกว่า “หน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก” (Expressive SVCs) หน่วยสร้างกริยาเรียงนี้ละเมิดกฎหน่วยสร้างกริยาเรียงทั่วไป โดยใช้คำกริยาแสดงสภาพ ในตำแหน่งที่ 2 หรือ 3 ในโครงสร้าง (ประธาน)+กริยาอาการ+กริยาแสดงสภาพ เช่น “นางเดินอ้วนอยู่สยาม” กลุ่มคำกริยาส่วนใหญ่ที่พบมีความหมายเกี่ยวกับบุคลิก ซึ่งสะท้อนมุมมองความรู้สึกของผู้พูดในกลุ่มวัยรุ่นไทยปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าว

คำสำคัญ : คำกริยาในภาษาไทย, หน่วยสร้างกริยาเรียง, ภาษาวัยรุ่น

* นิสิตปริญญาเอกสาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Abstract

A verb is a basic and the most important word class in human languages. People of different ages may select different verbs to express their thoughts. Age is one of the important factors for language variations. The researcher noticed that Thai teenagers tend to create new words to be used among themselves. The word [thêp] originated as a noun referring to "angels" is commonly used by teenagers as a verb "to excel at something" as in (1)

(1) na:ŋ thêp khə:m phíw t̄h: khon diaw nai h̄v:ŋ

She keen computer CL one in classroom

"She's the only one who is really keen on computer in the classroom."

This article aims to: 1) analyze the verbs that represent characteristics of teenagers; 2) examine the distinctive verb constructions used by Thai teenagers; and 3) analyze notable features of the language construction of Thai teenagers. The data were collected from 30 teenagers, aged 11-22 years, who use standard Thai in their everyday lives.

The results reveal 1) the 20 verbs solely used by teenagers; 2) 5 kinds of word formation: clipping, borrowing, compounding, functional shift, and semantic extension; and 3) the exclusive teenagers' serial verb pattern, called "Expressive SVC". This SVC is found to violate the serial verb construction rules by having a stative verbs in the second or third position of SVC, as shown in (2). This new verb pattern mostly relates to their physical appearance which reflects how important teenagers feels about appearance.

(2) na:ŋ də:n auan j̄u: s̄ajə:m

She walk fat (aspect) Siam

"She walked fat in Siam."

Keywords: Thai verb, serial verb construction (svc), teenager language

1. บทนำ

อายุเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ภาษามีการแปรงานวิจัยเรื่องอายุกับการใช้ภาษานอกจากจะทำให้เห็นว่าคุณคนต่างวัยใช้ภาษาต่างกันอย่างไรแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าภาษามีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงไปในทางใดอีกด้วย หากผู้วิจัยพบว่าการแปรของภาษาตามอายุชัดเจนและสม่ำเสมอ ก็อาจตีความได้ว่าภาษาที่วิเคราะห์กำลังมีการเปลี่ยนแปลง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556, น.1) กล่าวสรุปไว้ว่า วิลเลียม ลาบอฟ (Labov, 1972) เป็นต้นแบบของการศึกษาการแปรของภาษา เรียกว่า “การเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงเสมือนจริงที่ตีความได้จาก รูปแบบของการแปรตามอายุในภาษาปัจจุบัน โดยรูปภาษาคนที่อายุน้อยจะเป็นรูปที่ค่อยๆ หายไป และถูกแทนที่โดยรูปที่คนอายุน้อยใช้” ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรของภาษามีทั้งปัจจัยภายใน ภาษาเอง (internal factors) และปัจจัยภายนอกภาษา (external factor) ซึ่งเป็นปัจจัยทางสังคม (social factor) เช่น อายุ เพศ ชนชั้น อาชีพ ชาติพันธุ์ เหล่านี้เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดภาษาย่อยต่างๆ ในสังคมชั้นหรือที่เรียกว่า “ภาษาย่อยสังคม” นักภาษาศาสตร์สังคมส่วนใหญ่มองว่าปัจจัยด้านอายุของผู้พูดว่านอกจากจะสะท้อนให้เห็นการแปรของภาษาในสังคมแล้วยังเป็นเครื่องชี้วัดให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาในสังคมนั้นๆ ได้อีกด้วย รวมถึงสามารถคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงภาษาจากอดีตไปสู่อนาคตได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ ภาษาของคนอายุช่วงเด็กวัยรุ่นสามารถเป็นตัวแทนของภาษาในอนาคต ภาษาของคนอายุ รุ่นกลางเป็นตัวแทนของภาษาปัจจุบัน และภาษาของคนอายุมากหรือรุ่นแก่แล้วนั้น สามารถเป็นตัวแทนของภาษาในอดีตได้

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่ามีการใช้คำใหม่ๆ เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นเรียกกันว่า “คำสแลง” หรือ “คำคะนอง” เพื่อใช้สร้างความเข้าใจเฉพาะกลุ่ม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก อารมณ์ของผู้ใช้ภาษา หรือเพื่อหลีกเลี่ยงคำต้องห้าม คำไม่สุภาพ โดยมีลักษณะพิเศษของคำที่เปลี่ยนแปลงจากคำปกติ มีการผันแปรไปตามบริบทสภาพแวดล้อมของสังคมตลอดจนรวมไปถึงการคิดสร้างสรรค์ถ้อยคำแปลกใหม่ขึ้นมาเพื่อสื่อความหมายเฉพาะซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นการแสดงอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มได้ ปัจจุบันนี้กลุ่มวัยรุ่นไทย มีการสร้างคำกริยา ใหม่ขึ้นจำนวนหนึ่ง ดังเช่น คำว่า *เทพ* ซึ่งคำว่า *เทพ* ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ให้นิยามไว้ว่า “ผู้มีกายทิพย์” เทวดา เป็นคำนาม แต่กลุ่มวัยรุ่นนิยมนำมาใช้ในบริบทที่หมายถึง “เก่งมาก” ดังตัวอย่าง (1)

(1) นางเทพคอมพิวเตอร์คนเดียวในห้อง

ดังนั้นคำว่า *เทพ* จึงกลายเป็นคำกริยา หมายถึง “นางเก่งด้านคอมพิวเตอร์มาก คนเดียวในห้อง

นอกจากมีการใช้คำกริยาใหม่แล้ว ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่ามีการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียง (SVCs) ในลักษณะที่ไม่เคยพบในอดีต ดังตัวอย่าง (2), (3)

(2) นางนั่ง-อ้วนในห้องเรียน

(3) หล่อนไป-สวยที่พาราคอน

ประโยค (2), (3) เป็นลักษณะเด่นของการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงในกลุ่มวัยรุ่น ผู้วิจัยสังเกตว่าการปรากฏร่วมของคำกริยาในหน่วยสร้างกริยาเรียงแตกต่างจากที่ระบุไว้ในผลงานใน

อดีต เพราะตามปกติแล้ว ประโยค (1) คำกริยาแสดงการกระทำ นั้น จะตามด้วยคำกริยาแสดงการกระทำ เช่น “นั่งกินข้าว นั่งดื่มน้ำ” หรือ ตามด้วยคำกริยาแสดงทิศทาง เช่น “นั่งไปโรงเรียน นั่งมาหาพ่อ” ส่วนประโยค (3) คำกริยาแสดงทิศทาง ไป จะตามด้วยคำกริยาแสดงการกระทำ เช่น “ไปกินข้าว ไปเที่ยวเล่น” แต่ในประโยค (2) - (3) คำกริยาตัว ที่ 2 คำว่า อ้วน และ สวย เป็นคำกริยาแสดงสภาพด้านรูปลักษณะความสวยความงามซึ่งเป็นลักษณะภาษาที่สามารถสะท้อนความเป็นตัวตนของวัยรุ่นไทยที่เลือกใช้คำกริยากลุ่มนี้ได้

จากเหตุผลข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาลักษณะเด่นคำกริยาที่เกิดขึ้น ณ ปัจจุบัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์คำกริยาที่มีลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย 2) เพื่อศึกษาการสร้างคำกริยาที่เป็นลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย และ 3) เพื่อวิเคราะห์หน่วยสร้างกริยาเรียงที่เป็นลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย ผู้วิจัยมีความเชื่อพื้นฐานว่าภาษาที่กำลังเปลี่ยนแปลงนับเป็นเรื่องที่น่าสนใจนัก นับว่าเป็นภาษาย่อยหนึ่งในสังคมนั้นๆ ผู้วิจัยจึงเลือกเก็บข้อมูลเฉพาะภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น และในการศึกษาคั้งนี้มุ่งศึกษาไวยากรณ์ไทยโดยพิจารณาปัจจัยด้านอายุของผู้พูด งานวิจัยนี้อาจทำให้เห็นแนวโน้มในการใช้คำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มผู้พูดวัยรุ่นไทยจากสื่อต่างๆ และยังสามารถใช้เป็นเกณฑ์หนึ่งในการพิจารณาความแตกต่างของไวยากรณ์ภาษาย่อยสังคมตามอายุของผู้พูดภาษาไทยได้อีกด้วย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษาภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันดังนั้นข้อมูลที่นำมาศึกษาจึงเป็นข้อมูลภาษาพูดโดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษารอบทฤษฎีที่ใช้วิเคราะห์งานวิจัยนี้ ได้แก่ ไวยากรณ์ศัพท์กราก (Lexicase grammar) ซึ่งพัฒนาโดยสแตนลีย์ สตารอสต้า (Starosta 1988) แนวคิดด้านชนิดของคำในภาษาไทย ได้แก่ การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์ โดย อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) และ ทฤษฎีไวยากรณ์คำ (Word grammar) ซึ่งพัฒนาโดยริชาร์ด ฮัดสัน (Hudson 2007) เรื่องการสร้างคำกริยา โดยผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์การสร้างคำ โดยปรับจากเกณฑ์ของบาวเออร์ (Bauer, 1983, pp.13-34) และ กิติมา อินทร์มพรรย์ (2549, น.114) และ วิเคราะห์หน่วยสร้างกริยาเรียง (SVCs) ในลักษณะการปรากฏรวม (Concatenation) ตามเกณฑ์ของ กิงกาญจน์ เทพกาญจนา (2549) และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์มพรรย์ และณัฐวิไลไชยเจริญ (2554)

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล มี 2 ส่วน คือ เก็บจากภาษาพูดที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน และ เก็บจากแบบสอบถามเพื่อสนับสนุนผลวิจัยให้แน่นอน ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังนี้

2.2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากบทพูดจริง และ ภาษาพูดในงานเขียน จากข้อมูล 4 แหล่ง ดังนี้

- 1) บันทึกการเล่าเรื่องของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นช่วงเดือนมิถุนายน- ตุลาคม 2557 จำนวน 30 คน คนละประมาณ 5-10 นาที จำนวน 30,000 คำ
- 2) ข้อมูลจากบทสนทนารายการวิทยุคลับฟรายเดย์ (ช่วงเรื่องเล่าของวัยรุ่น) เลือกรายการนี้เนื่องจากเป็นรายการที่ได้ความนิยมจากวัยรุ่นมากที่สุดและได้รับรางวัลทีวีพูลโพลเลือกศึกษาเดือนมิถุนายน-ตุลาคม 2557 บันทึก 5 ครั้ง จำนวน 15,000 คำ
- 3) นิตยสาร*ทีวีพูล* คอลัมน์*เม้าท์ซี่* 12 ฉบับ เดือนมกราคม-ธันวาคม 2557 จำนวน 6,000 คำ ผู้วิจัยเลือกนิตยสาร*ทีวีพูล* เพราะเป็นนิตยสารที่มียอดขายสูงสุดในประเทศไทย
- 4) นิตยสาร*Cheeze* คอลัมน์*style we can't buy* เลือกนิตยสาร*Cheeze* เพราะเป็นนิตยสารวัยรุ่นที่ได้รับความนิยมอันดับต้นจากการสำรวจในงานวิจัยเรื่องลักษณะและการใช้ความหมายของภาษาสแลงในนิตยสารวัยรุ่นของธนสรณ์ ยุติบรรพ (2553) ผู้วิจัยเลือกศึกษา 12 ฉบับ เดือนมกราคม-ธันวาคม 2557 จำนวน 4,500 คำ

2.1.2 ข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้นำคำกริยาที่มีลักษณะเด่นและหน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีลักษณะเด่น นำมาสอบถามกลุ่มประชากรว่าใช้คำกริยาและหน่วยสร้างกริยาเรียงที่ผู้วิจัยพบหรือไม่ โดยสอบถามกลุ่มประชากร อายุ 11- 40 ปีขึ้นไป จำนวน 100 คน ดังนี้ ช่วงอายุ 11-22 ปี จำนวน 50 คน ช่วงอายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 50 คน

2.1.3 ถอดแถบบันทึกเสียง

เมื่อได้ข้อมูลจากการบันทึกเสียงแล้วจึงนำข้อมูลนั้นมาถอดแถบบันทึกเสียงพิมพ์เป็นตัวบท (text) การถอดแถบบันทึกเสียงลงเป็นตัวบทนั้นจะใช้การถอดคำศัพท์ตามเสียงพูดของผู้พูด เช่นคำว่า*ไหม* ถ้าผู้พูดออกเสียง*มัย* ก็จะเขียนว่า *มัย* ทั้งนี้ข้อมูลที่บันทึกเสียงมาหากไม่ชัดเจนผู้วิจัยได้ตัดทิ้งไปจึงคัดเฉพาะข้อมูลที่ถอดเสียงแล้วมีความสมบูรณ์สำหรับการวิเคราะห์เท่านั้น

3. ผลการวิจัย

3.1 ผลการวิเคราะห์หาคำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มผู้พูดวัยรุ่นไทย

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ศัพท์การก (Lexicase grammar) เพื่อวิเคราะห์คำกริยา ทฤษฎีนี้สามารถใช้อธิบายไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุดทฤษฎีหนึ่ง ในการพิจารณาคำศัพท์หนึ่ง นอกจากมีความหมายและการออกเสียงของคำแล้ว ลักษณะการปรากฏของคำ (distribution) ในตำแหน่งต่างๆ จะเป็นตัวบ่งบอกคำพ้องรูปที่ต่างชนิดกันได้ เช่น *เทพ* ที่ปรากฏเป็นคำนามโดยทั่วไป และ *เทพ* ที่พบเป็นคำกริยาในภาษาวัยรุ่น นอกจากนี้อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556, น.46) ยังระบุลักษณะสำคัญของคำกริยาว่า คำกริยา ปรากฏหลังคำว่า “ไม่” ได้ เช่น *เดิน ชอบ สวย เข้าใจ พัฒนา* เป็นคำกริยาเพราะปรากฏกับคำว่า “ไม่” ได้ กล่าวคือ เราสามารถพูดว่า *ไม่เดิน ไม่ชอบ ไม่สวย ไม่เข้าใจ ไม่พัฒนา* ได้ ในขณะที่คำชนิดอื่นไม่สามารถปรากฏกับ “ไม่” เช่น *ไม่บ้าน (N) *ไม่นี้ (AU) *ไม่เพื่อ (P) *ไม่และ (C) *ไม่หลาย (Q) *ไม่ไร้(PT)

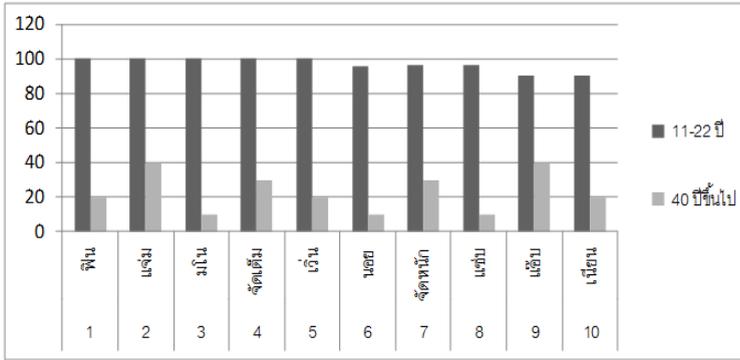
จากข้อมูลที่มีผู้วิจัยวิเคราะห์ ประมาณ 55,000 คำ พบคำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่ม ผู้พูดวัยรุ่นไทย พบ 20 คำ เรียงลำดับการพบมากไปหาน้อย ดังนี้ *เยอะ ฟิน แจ่ม เนียน จัดเต็ม นอย มโน แซบ เป๊ะ แอ๊บ เทพ จิ้น หรุ เว้น จัดหนัก เกเรียน ซี โลกสวย ทราย่า มั่น* ผู้วิจัยสรุป ความหมายจากการสอบถามกลุ่มวัยรุ่นไทยจำนวน 60 คน เมื่อพิจารณาจากบริบทการใช้คำ ดังกล่าว สรุปความหมายและคิดค่าความถี่ร้อยละการปรากฏในกลุ่มประชากรที่ศึกษา 4 แหล่งข้อมูล แสดงในตารางที่ 1 เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงคำกริยาที่มีลักษณะเด่นและแสดงความหมายของกลุ่มวัยรุ่นใช้ในชีวิตประจำวัน

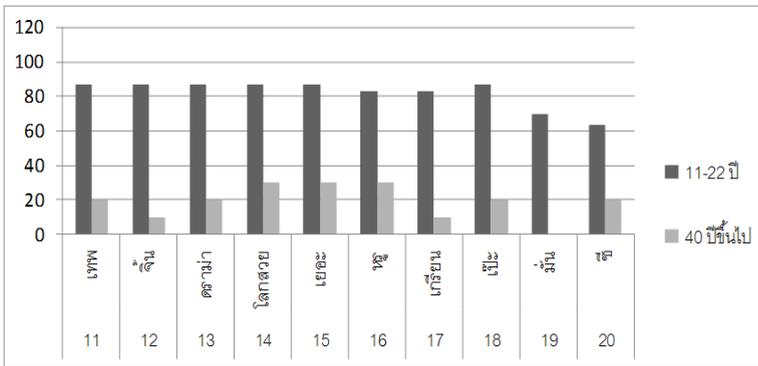
ที่	คำศัพท์	ความหมาย	ตัวอย่างประโยคที่พบ	ความถี่ ร้อยละ
1	เยอะ	เรื่องมาก จู้จี้ ขี้บ่น	อะไรๆ เขาก็ <i>เยอะ</i> ไปหมด	65
2	ฟิน	สุดยอด เร็ด มาจากคำว่า <i>finale</i>	จะว่าไปก็ <i>ฟิน</i> เท่าที่จิ้นไว้	58
3	แจ่ม	สดใส ดูดี สบายดี เก่ง	นางเดิน <i>แจ่ม</i> กว่าใครๆ	54
4	เนียน	ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้	เขา <i>เนียน</i> ทั้งคาบ	50
5	จัดเต็ม	ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเต็มที่	นาง <i>จัดเต็ม</i> ตั้งแต่มาถึง ห้องเรียน	49
6	นอย	ความวิตกกังวล มาจากคำว่า <i>paranoia</i>	นาง <i>นอย</i> เรื่องชุดออกงาน ตลอด	43
7	มโน	คิดหรือจินตนาการไปเอง มาจากคำว่า <i>มโนภาพ</i>	หล่อน <i>ชอชมโน</i> ก่อนทุกครั้ง	43
8	แซบ	มีชีวิตชีวา น่าสนใจ	ชีวิตหนู <i>แซบ</i> เวอร์ค่ะ	41
9	เป๊ะ	สมบูรณ์แบบ	เธอแต่งหน้า <i>เป๊ะ</i>	38
10	แอ๊บ	แกล้งทำ มาจากคำว่า <i>แอ๊บแบ๊ว</i>	<i>ซีแอ๊บ</i> กับครูตลอด	34
11	เทพ	เก่งมาก เชี่ยวชาญ	เธอ <i>เทพ</i> เรื่องผู้หญิงมาก	32
12	จิ้น	จินตนาการหรือคิดไปเอง มาจากคำว่า <i>imagine</i>	จู้ยี้แบบว่า <i>จิ้น</i> ไปก่อนละ	30
13	หรุ	เป็นคนรักความสบาย ความสวยงาม ใช้ของราคาแพง	ว่าไปผมก็ <i>แอบหรุ</i> อะเป่าพี่	30
14	เว้น	การกระทำที่วุ่นวายมากไป หรือไม่ก็เข้าไป มาจากคำว่า <i>เว้นแ่ว</i>	หล่อน <i>เว้น</i> จนไม่ทันเค้าละ	25

ที่	คำศัพท์	ความหมาย	ตัวอย่างประโยคที่พบ	ความถี่ร้อยละ
15	จัดหนัก	ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเต็มที่	หล่อนแอบ <u>จัดหนัก</u> ตั้งแต่หัวถึงเท้า	29
16	เกรียน	การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่เป็นประโยชน์ หลุดโลก แสดงตนมีอัตลักษณ์โดยเปรียบเทียบมาจากทรงผมของเด็กผู้ชาย ม.ต้น	เค้า <u>เกรียน</u> กับสาวๆตลอด	23
17	ซี	เอาจริงเอาจัง เคร่งเครียด มาจากคำว่า <i>serious</i>	เราไม่ <u>ซี</u> นะ ทำไปเถอะ	23
18	โลกสวย	มองโลกในแง่ดี	หล่อน <u>โลกสวย</u> ตลอดเวลา	21
19	ดราม่า	แสดงหรือทำให้ชีวิตน่าสงสาร อ่อนไหว ร้องไห้ง่าย	นาง <u>ดราม่า</u> กับเพื่อนได้อีก	34
20	มัน	มีความมั่นใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาก มาจากคำว่า <i>มั่นใจ</i>	นาง <u>มัน</u> หน้าเกินไป	16

จากตารางที่ 1 ข้างต้น พบคำกริยาที่มีลักษณะเด่นและแสดงความหมายของกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 20 คำ ทั้งนี้กลุ่มวัยรุ่นได้ใช้คำในบริบทที่ต่างจากเดิม ดังเช่น คำว่า *เยอะ* เดิมเป็นคำวิเศษณ์ มาจากคำว่า *เยอะเยอะ* ราชบัณฑิตยสถาน (2554) ให้ความหมายว่า ว. "มากเหลือหลาย ถมไป" เช่น อาหารมีเยอะเยอะ แต่กลุ่มวัยรุ่นนำมาใช้เป็นคำกริยา โดยวิธีตัดคำเหลือคำว่า "เยอะ" ใช้ในความหมายว่า เรื่องมาก จู้จู้ ซ้ำปน ดังตัวอย่างในตาราง 1 เป็นต้น เมื่อผู้วิจัยพบคำกริยาที่มีลักษณะเด่นทั้ง 20 แล้วก็นำมาสร้างแบบสอบถามเพื่อถามกลุ่มประชากรตัวอย่างอายุ 11-22 ปี 50 คน กลุ่มวัยผู้ใหญ่อายุ 40 ปีขึ้นไป 50 คน ยกเว้นกลุ่มอายุ 23-39 ปี เพราะเป็นช่วงที่ผ่านวัยรุ่นตอนปลาย (22 ปี) อาจทำให้ความถี่ในการใช้คำกริยาใหม่ใกล้เคียงกับกลุ่มวัยรุ่นได้ โดยถามเรื่องการใช้คำกริยาใหม่ในชีวิตประจำวันว่ามีการใช้จริงหรือไม่ แสดงผลในตารางแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงการใช้คำกริยาที่มีลักษณะเด่นจากการสอบถามกลุ่มประชากรของผู้พูดต่างวัย (1)

แผนภูมิที่ 2 แสดงการใช้คำกริยาที่มีลักษณะเด่นจากการสอบถามกลุ่มประชากรของผู้พูดต่างวัย (2)

แผนภูมิที่ 1-2 แสดงให้เห็นว่าคำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มวัยรุ่นทั้ง 20 คำที่ผู้วิจัยศึกษาพบนั้นเมื่อนำคำกริยามาสอบถามกลุ่มวัยรุ่นผู้ใหญ่ว่ามีการใช้หรือเข้าใจความหมายของคำกริยาก่อนหรือไม่ พบว่ากลุ่มวัยรุ่นผู้ใหญ่ไม่ใช้หรือไม่เข้าใจความหมายของคำกริยาในกลุ่มวัยรุ่นเพียง 1 คำเท่านั้น คือ คำว่า *มัน* ส่วนกลุ่มวัยรุ่นพบ ร้อยละ 70

ส่วนคำกริยา *แจ่ม* และ *แซ่บ* พบว่าในกลุ่มผู้ใหญ่ใช้ร้อยละ 40 ส่วนกลุ่มวัยรุ่นพบว่ามีการใช้ทุกคน หรือ ร้อยละ 100

คำกริยาที่พบในกลุ่มผู้ใหญ่ใช้ร้อยละ 30 มี 5 คำ ดังนี้ คำว่า *จัดเต็ม* *จัดหนัก* *โลกสวย* *เยอะ* *หู* ส่วนกลุ่มวัยรุ่นพบร้อยละ 100 ร้อยละ 96.6 ร้อยละ 86.6 ร้อยละ 86.6 และ ร้อยละ 83.3 ตามลำดับ

คำกริยาที่พบในกลุ่มผู้ใหญ่ใช้ร้อยละ 20 มี 7 คำ ดังนี้ คำว่า *พิน เว้น เนียน เทพ ตราม่า เป๊ะ และ ซี* ส่วนกลุ่มวัยรุ่นพบร้อยละ 100 ร้อยละ 100 ร้อยละ 90 ร้อยละ 86.6 ร้อยละ 86.6 ร้อยละ 86.6 ร้อยละ 86.6 และ ร้อยละ 63.3 ตามลำดับ

คำกริยาที่พบในกลุ่มผู้ใหญ่ใช้ร้อยละ 10 มี 4 คำ ดังนี้ คำว่า *มโน แซ่บ จิ้น และ เกรียน* ส่วนกลุ่มวัยรุ่นพบร้อยละ 100 ร้อยละ 96 ร้อยละ 86.6 และ ร้อยละ 83.3 ตามลำดับ

จากผลการตอบแบบสอบถามของกลุ่มวัยรุ่นผู้ใหญ่ สังเกตได้ว่ากลุ่มวัยรุ่นผู้ใหญ่ใช้คำกริยา ทั้ง 20 คำ ที่มีลักษณะเด่นของกลุ่มวัยรุ่นนั้นไม่ถึงร้อยละ 50 ต่อคำและไม่ใช้เลย 1 คำ คือคำว่า *มัน* ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกกล่าวถึงการอภิปรายผลในหัวข้อต่อไป

3.2 ผลการวิเคราะห์การสร้างคำของคำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มผู้พูดวัยรุ่นไทย

ในเรื่องการสร้างคำกริยาใหม่ในภาษาไทย ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์โครงสร้างปรับ จากเกณฑ์ของ Bauer (1983, pp.13-34) และกิติมา อินทร์มพรชัย (2549, น.114) โดยสรุปการสร้างคำไว้ 12 กระบวนการ ได้แก่ การประสมคำ (compounding) การเติมหน่วยคำ (affixation) การซ้ำ (reduplication) การผนวกคำ (blending) การเทียบกลับ (back formation) การตัดคำ (clipping) การย่อคำ (acronym) การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (functional shift) การใช้ชื่อเฉพาะ (proper name) การเลียนเสียง (onomatopoeia) การยืมคำ (borrowing) การประดิษฐ์คำใหม่ (coinage)

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นไทยสร้างคำกริยาใหม่โดยใช้กระบวนการการสร้างคำ 5 กระบวนการ โดยเรียงลำดับกระบวนการสร้างคำที่ใช้จากมากไปหาน้อย ดังนี้ การตัดคำ (clipping) การยืมคำ (borrowing) การประสมคำ (compounding) การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (functional shift) การขยายความหมายกว้างขึ้น (semantic extension) อย่างไรก็ตาม กระบวนการสร้างคำของคำกริยาใหม่นั้นส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดขึ้นจากกระบวนการสร้างคำเพียงกระบวนการใดเพียงกระบวนการหนึ่งเท่านั้น จากคำกริยาใหม่ที่พบ 20 คำเกิดจากกระบวนการสร้างคำหลายกระบวนการ เช่น คำว่า *นอย* มีกระบวนการสร้างคำ 3 กระบวน ได้แก่ การยืมคำ (Borrowing) จากคำว่า *paranoia* (พารานอย) > 2) การตัดคำ (Clipping) จากพารานอย เป็น > นอย และ 3) การเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Functional shift) จากคำนาม เป็นคำกริยา เป็นต้น

4. ผลการวิเคราะห์หน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มผู้พูดวัยรุ่นไทย

หน่วยสร้างกริยาเรียงเป็นปรากฏการณ์ภาษาศาสตร์ด้านวากยสัมพันธ์ที่มีลักษณะเด่นในภาษาไทย คือคำกริยาสามารถปรากฏเรียงกันได้โดยไม่มีคำใดๆมาคั่นกลางนอกจากคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม คำจำกัดความนี้ได้มาจากการใช้เกณฑ์ทางรูปเพียงอย่างเดียว โดยมีนักภาษาศาสตร์ที่ใช้เกณฑ์เพียงเกณฑ์เดียวในการกำหนดความเป็น “หน่วยสร้างกริยาเรียง” คือ มาติซอฟ (Matisoff, 1973) กิงกาญจน์ เทพกาญจนา (Thepkanjana, 1986) และอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์มพรชัย และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554) ซึ่งกรอบแนวคิดเรื่องรูปที่

ปรากฏเป็นเกณฑ์พื้นฐานที่นักภาษาศาสตร์ใช้ในการกำหนดหน่วยสร้างกริยาเรียง อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กิตติมา อินทรมพรรย และ นัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554) ได้สรุปคุณสมบัติของ หน่วยสร้างกริยาเรียงดังที่ กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549) เสนอไว้ดังนี้

1. คำกริยาทั้งสองตัวนั้น ต้องเป็นคำกริยาที่สามารถปรากฏเป็นกริยาเดี่ยวในประโยค ความเดียวได้
2. ต้องไม่มีคำเชื่อมใดๆปรากฏแทรกระหว่างคำกริยาในหน่วยสร้างกริยาเรียงได้
3. คำกริยาที่ปรากฏในหน่วยสร้างกริยาเรียงจะต้องมีกาล มีช่วงเวลาเดียวกัน
4. คำกริยาในหน่วยสร้างกริยาเรียงต้องมีอาร์กิวเมนต์อย่างน้อยหนึ่งอาร์กิวเมนต์ ร่วมกัน
5. หน่วยสร้างกริยาเรียงกล่าวถึงเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวแต่เป็นเหตุการณ์ที่ ซ้ำซ้อนกัน

กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549, น.107-143) แบ่งประเภทกริยาเรียงโดยใช้เกณฑ์ตาม ความหมาย จำแนกกริยาเรียงออกเป็นประเภทต่างๆ ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กิตติมา อินทรมพรรย และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554) ได้นำมาประยุกต์กับข้อมูลกริยาเรียงในภาษาไทยมาตรฐาน สรุปได้ ดังนี้

1. กริยาเรียงแสดงวัตถุประสงค์ คือ กริยาเรียงประเภทคำกริยาที่สองแสดงวัตถุประสงค์ ของกริยาคำแรกหน่วยสร้างกริยาเรียงประเภทนี้ มีความหมายในเชิงแสดงความตั้งใจ เช่น
ก. ลูกใช้เงิน-ซื้อของไม่จำเป็นทั้งนั้นเลย
2. กริยาเรียงแสดงผล คือ คำกริยาเรียงประเภทคำกริยาที่สองเป็นผลของกริยาคำแรก
กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549, น.112) เรียกเหตุการณ์ที่เกิดจากกริยาเรียงประเภทนี้ว่า เหตุการณ์ก่อผล กล่าว คือ คำกริยาคำแรก แสดงเป็นเหตุ คำกริยาคำที่สอง แสดงเป็นผล เช่น
ก. เขาติดคุกเพราะฆ่าคน-ตาย (ผล คือ คนตาย)
3. กริยาเรียงแสดงอากัปกิริยา คือ กริยาเรียงที่คำกริยาคำแรกแสดงท่าทางของการ กระทำที่แสดงโดยคำกริยาอีกคำที่สอง เช่น
ก. สองคนนั้นเดิน-คุยกัน คำว่า เดิน แสดงท่าทางของสองคนนั้นว่าทำท่าทางเดิน คุยกัน
4. กริยาเรียงแสดงลักษณะ คือ กริยาเรียงที่กริยาคำที่สองบอกลักษณะเชิงคุณภาพหรือ ปริมาณของกริยาคำที่หนึ่ง เช่น
ก. พี่เดิน-เร็ว เร็ว บอกให้รู้ว่าอาการเดินนั้นเป็นอย่างไร
5. กริยาเรียงแสดงความรู้สึก คือ กริยาเรียงที่คำกริยาคำที่หนึ่ง (เช่น ชอบ ต้องการ) แสดงความรู้สึก อารมณ์ หรือทัศนคติที่มีต่อการกระทำที่แสดงโดยคำกริยาคำที่สอง
ก. น้องชอบ-เล่นสกี
6. กริยาเรียงแสดงการรับรู้ คือ กริยาเรียงที่กริยาคำที่หนึ่งเป็นกริยารับรู้ทางประสาท สัมผัส
เช่น ได้ยิน ได้กลิ่น ตามด้วยคำกริยาคำที่สองที่เป็นการกระทำที่ถูกรับรู้ เช่น

ก. เธอได้กลิ่นอาหารใหม่ใหม่

7. กริยาเรียงแสดงการปฏิบัติการ คือ กริยาเรียงที่คำกริยาคำที่หนึ่งมีอำนาจในเชิงปฏิบัติ ต่อกริยาคำที่สอง คำกริยาที่มีอำนาจ มีตัวอย่างเช่น *เริ่ม หยุด พัก เลื่อน ลืม ตั้งต้น ริเริ่ม* เช่น

ก. คุณป้าหยุด-ขายของเพราะป่วย

8. กริยาเรียงแสดงความเทียบเท่า คือ กริยาเรียงที่กริยาคำที่สองเป็นกริยาที่มีความหมาย บ่งบอกความสัมพันธ์ในเชิงเท่าเทียมกันและเปรียบเทียบกัน เช่น *เป็น เหมือน เท่า คล้าย* เช่น

ก. หนังสือสองเล่มนี้ดี-เท่ากัน (ความดีของหนังสือเท่ากัน)

9. กริยาเรียงแสดงทิศทาง คือ กริยาเรียงที่คำกริยาคำที่สองบ่งบอกทิศทางของการ เคลื่อนที่ที่แสดงโดยคำกริยาคำที่หนึ่ง กริยาคำที่สองซึ่งบอกทิศทาง มีตัวอย่างเช่น *ไป มา ขึ้น เข้า*

ก. อาสาสมัครเข้าไปช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วม

ทั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าไม่มีงานวิจัยเรื่องใดศึกษาหน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีลักษณะเด่นใน กลุ่มที่วัยรุ่นไทยใช้ กล่าวคือ มีการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียง(SVCs) แบบละเมียดกฏดังที่ได้กล่าวไว้ใน บทนำข้างต้น ดังผลการวิจัยดังต่อไปนี้

หน่วยสร้างกริยาเรียงที่มีลักษณะเด่นของภาษาวัยรุ่นไทย พบการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียง (SVCs) ที่มีโครงสร้างแตกต่างจากหน่วยสร้างกริยาเรียงพื้นฐาน (basic SVC) ตามเกณฑ์ของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์พรชัย และนัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554) ที่ได้ประยุกต์กับข้อมูล ภาษาไทยมาตรฐานปัจจุบันมาจากกรอบแนวคิดของกิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549, น.107-143) ซึ่งใช้เกณฑ์ทางความหมาย จำแนกกริยาเรียงออกเป็นประเภทต่างๆ ผู้วิจัยพบหน่วยกริยาเรียงที่ แตกต่างจากกรอบแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยเรียกหน่วยสร้างกริยาเรียงนี้ว่า “หน่วยสร้างกริยาเรียง แสดงความรู้สึก” (Expressive SVCs)

“หน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก” (Expressive SVCs) คือ หน่วยสร้างกริยาเรียงที่ ประกอบคำกริยาที่ผู้พูดกล่าวถึงผู้กระทำกริยา(actor) นั้นโดยแสดงความรู้สึกว่ากระทำกริยานั้นๆ แสดงสภาพอย่างไร กล่าวคือ กริยาเรียงของคำที่สองหรือคำที่สามจะบอกสภาพของผู้กระทำ (actor) ที่กำลังกระทำกริยาครั้งแรกว่ามีลักษณะท่าทาง อาการที่กำลังกระทำอยู่รู้สึกว่ามีสภาพ อย่างไร ดังเช่น *น้องนั่ง-อ้วน* เน้นบอกความรู้สึกว่า “น้อง” มีสภาพ “อ้วน” หรือ เป็นคนอ้วน เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยพบโครงสร้างหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) 3 โครงสร้าง ดังนี้

3.1 (ประธาน) + กริยาอาการ + กริยาแสดงสภาพ + (กริยาอาการ) พบมากที่สุด 20 ประโยค ดัง ตัวอย่างประโยคที่ 1-2

1) *นางนั่ง-อ้วน* ในห้องเรียนแล้ว

2) *เค้ายืน-อ้วน-รอ* เหล่าบรรดาแก๊งอยู่

ประโยค 1 ประกอบด้วยคำกริยา 2 คำ คือ *นั่ง* เป็นกริยาบอกอาการ และ *อ้วน* เป็น คำกริยาแสดงสภาพ

ประโยค 2 ประกอบด้วยคำกริยา 3 คำ คือ ยืน เป็นกริยาบอกอาการ อ้วน เป็นกริยาแสดงสภาพ และ รอ เป็นกริยาบอกอาการ

3.2 (ประธาน) + กริยาบอกทิศทาง + กริยาแสดงสภาพ + (กริยาอาการ) พบมากเป็นอันดับที่ 2 คือ 10 ประโยค ดังตัวอย่างประโยคที่ 3-4

3.) ซี่ ไป-อ้วน ที่ไหนอีก

4.) วันนั้นนางเอง ไป-แจ่ม-ข้อปกระจาย

ประโยค 3 ประกอบด้วยคำกริยา 2 คำ คือ “ไป” เป็นกริยาบอกทิศทางกับ อ้วน เป็นกริยาแสดงสภาพ ประโยค 4 ประกอบด้วยคำกริยา 2 คำ คือ “ไป” เป็นกริยาบอกอาการ แจ่ม เป็นกริยาแสดงสภาพ และ ข้อปกระจาย เป็นกริยาแสดงอาการ

3.3 (ประธาน) + กริยาบอกทิศทาง + กริยาบอกอาการ +กริยาแสดงสภาพ + (กริยาอาการ) พบน้อยที่สุด คือ 8 ประโยค ดังตัวอย่างประโยคที่ 5-6

5.) แหมแอบ ไป-เดิน-สวย ยังตาดีอีก

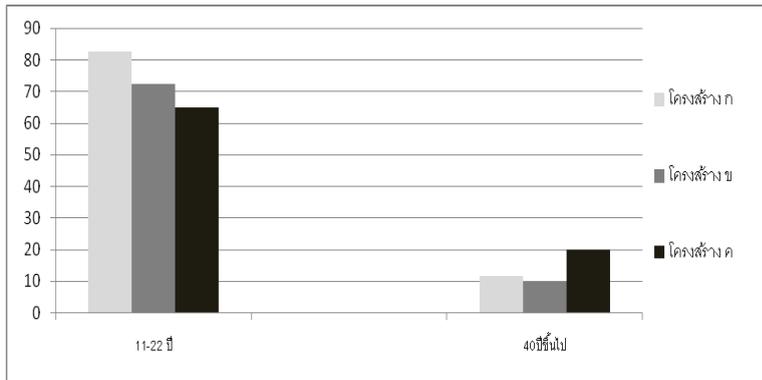
6.) อ้ม ไป-นั่ง-งาม-ทำเล็บ ที่ร้านเสริมสวยแห่งหนึ่ง

ประโยค 5 ประกอบด้วยคำกริยา 3 คำ คือ ไป เป็นกริยาบอกทิศทาง เดินเป็นกริยาบอกอาการ และ สวย เป็นกริยาแสดงสภาพ ประโยค 6 ประกอบด้วยคำกริยา 4 คำ คือ ไป เป็นกริยาบอกทิศทาง นั่งเป็นกริยาบอกอาการ งาม เป็นกริยาแสดงสภาพ และ ทำเล็บ เป็นกริยาประสมบอกอาการ

จากลักษณะหน่วยสร้างกริยาเรียง 3 โครงสร้างข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีคำกริยาแสดงสภาพปรากฏเป็นกริยาเรียงคำที่สองหรือคำที่สาม โดยกริยาแสดงสภาพที่ปรากฏจะมีความหมายสะท้อนมุมมอง ผู้พูดต่อบุคคลที่กล่าวถึงว่ามีสภาพหรือมีลักษณะอย่างไร ส่วนใหญ่แล้วพบคำกริยาแสดงสภาพด้านบวก คือ สวย งาม แจ่ม หล่อ และ ผอม ส่วนด้านลบพบเพียงคำเดียวคือ อ้วน หากมองตามแนวคิดของ กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549, น.112) สามารถสรุปได้ว่า คำกริยาแสดงสภาพในภาษาไทย เช่น สวย ผอม ตาย ป่วย แห้ง มักปรากฏในหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงผล (Resultative SVCs) ปรากฏเป็นคำกริยาเรียงคำที่สอง ตามหลังคำกริยาคำที่หนึ่งที่อาจแสดงนัยทางความหมายที่เป็นผลในความหมายของคำกริยานั้นเอง เช่นคำกริยา ฆ่า ตัด ซัก โดยคำกริยา คำว่า “ฆ่า” แสดงนัยทางความหมายว่าผู้รับการกระทำ “ตาย” คำว่า “ตัด” แสดงนัยทางความหมายว่าสิ่งที่รับการกระทำขาดออกจากกัน และจะเห็นได้ว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงบอกอาการ (Manner SVCs) มีโครงสร้าง คือ(ประธาน)+ คำกริยาบอกอาการ + คำกริยาแสดงสภาพ เหมือนกับที่ผู้วิจัยพบแต่กริยาแสดงสภาพที่ใช้ส่วนใหญ่ตามหลังคำกริยาแสดงอาการพื้นฐานทั่วไป คือ นั่ง เดิน นอน ยืน นั้น เช่น เขานอน-ตาย นอนนอน-ป่วย ซึ่งแตกต่างจากผู้วิจัยพบข้างต้น

ประเด็นต่อมา คำกริยาแสดงสภาพที่ผู้วิจัยพบนั้น ยังปรากฏตามหลัง คำกริยาบอกทิศทางได้ด้วย เช่น น้องไป-อ้วนที่ไหน ซึ่งโดยปกติแล้ว คำกริยาบอกทิศทาง คือ ไป มา ขึ้น ลง จะปรากฏหลังด้วยคำกริยาแสดงทิศทาง และเคลื่อนที่เท่านั้น เช่น เขาไป-ขึ้นรถหน้ามอ ดังผลการวิจัยที่ได้นำเสนอไว้ข้างต้นจึงมีลักษณะเป็นโครงสร้างกริยาเรียงแบบใหม่ที่กลุ่มวิจัยไทยนิยมใช้ในยุค

ปัจจุบัน ผู้วิจัยได้สำรวจการใช้โครงสร้างกริยาเรียงแสดงสภาพทั้ง 3 โครงสร้าง จากกลุ่มวัยรุ่น 50 คน และวัยผู้ใหญ่ 50 คน ดังแสดงผลในแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก(Expressive SVCs) ของผู้พูดต่างวัย
หมายเหตุ : โครงสร้าง ก- (ประธาน) + กริยาบอกอาการ + กริยาแสดงสภาพ + (กริยาบอกอาการ)

โครงสร้าง ข - (ประธาน) + กริยาบอกทิศทาง + กริยาแสดงสภาพ + (กริยาบอกอาการ)

โครงสร้าง ค- (ประธาน) + กริยาบอกทิศทาง + กริยาบอกอาการ + กริยาแสดงสภาพ + (กริยาบอกอาการ)

จากแผนภูมิที่ 3 อธิบายได้ว่า โครงสร้าง ก พบในกลุ่มอายุวัยรุ่นมากถึงร้อยละ 82.50 และวัยผู้ใหญ่พบเพียงร้อยละ 11.87 โครงสร้าง ข พบในกลุ่มอายุวัยรุ่นร้อยละ 72.50% และวัยผู้ใหญ่พบเพียงร้อยละ 10 โครงสร้าง ค พบในกลุ่มอายุวัยรุ่นร้อยละ 65 และในวัยผู้ใหญ่พบเพียงร้อยละ 20

4. สรุปและอภิปรายผล

การศึกษา “คำกริยา” ที่มีลักษณะเด่นด้านความหมายและด้านโครงสร้างในกลุ่มวัยรุ่นไทยปัจจุบันนี้ แม้ว่าส่วนหนึ่งจะเป็นคำสแลงซึ่งจัดอยู่ในภาษาที่ต่ำกว่ามาตรฐาน แต่ก็อีกหนึ่งลักษณะภาษาที่น่าสนใจมาก ดังที่ ยูล (Yule 2006, p.211) กล่าวว่า การศึกษาคำสแลงช่วยให้เห็นการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมย่อยของสังคมในบางแง่มุมได้ จึงกล่าวได้ว่า ภาษามีส่วนปฏิสัมพันธ์กับสังคมอย่างแนบแน่น วัยรุ่นมีความคิดสร้างสรรค์เรื่องการสร้างคำกริยาใหม่ในกลุ่มของวัยรุ่นขึ้น จึงทำให้เห็นพัฒนาการเพราะสแลงเป็นภาษาที่เกิดง่ายตายง่ายมีการเปลี่ยนแปลงทุกยุคทุกสมัย ด้วยเหตุนี้เองผู้ใช้ภาษาที่ต้องการแสดงว่าตนไม่ตกสมัยหรือตกเทรนด์ จึงต้องมีการติดตามภาษาที่เกิดขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะจากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือนิตยสาร และสื่อทาง

โลกออนไลน์ เป็นต้น จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นภาษาที่สามารถบอกอัตลักษณ์ของกลุ่มคน แบ่งความเป็นคนในกลุ่มเดียวกันและคนนอกกลุ่มได้นั้น ยังสามารถบอกอายุหรือรุ่นของผู้ใช้คำสั่งนั้นๆได้อีกด้วยเช่นกัน

ในด้านการศึกษานักวิจัยสร้างกริยาเรียง (SVCs) ผู้วิจัยพบหน่วยสร้างกริยาเรียงแบบใหม่ซึ่งไม่มีงานวิจัยใดกล่าวถึงหน่วยสร้างกริยาเรียงในลักษณะนี้มาก่อน ผู้วิจัยเรียกว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) กล่าวคือ กริยาแสดงสภาพที่ปรากฏมีความหมายสะท้อนความรู้สึก สะท้อนมุมมองผู้พูดที่รู้สึกกับบุคคลที่เรากล่าวถึงว่ามีสภาพหรือมีลักษณะอย่างไร กลุ่มคำกริยาส่วนใหญ่ที่พบมีความหมายเกี่ยวกับรูปลักษณ์ด้านความสวยงาม ซึ่งสะท้อนมุมมองความรู้สึกของผู้พูดในกลุ่มวัยรุ่นไทยปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับเรื่องความสวยงาม ไม่ว่าจะเป็นความขาว ความผอม ดังจะเห็นได้กลุ่มคำกริยาที่นำมาเรียงกัน คือ คำกริยาแสดงสภาพด้านบวกคือ *สวย งาม แจ่ม เป๊ะ หล่อ ผอม* และคำกริยาแสดงสภาพด้านลบคือคำว่า *อ้วน* แต่ก็ยังอยู่ในกลุ่มที่วัยรุ่นให้ความสำคัญกับสรีระร่างกาย จากประเด็นการสังเกตนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลกานต์ จินข้าง (2554) ที่ศึกษาเรื่อง “อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการเสนอตนเองด้วยความสมบูรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรม สังคมเป็น ตัวแปรส่งผ่าน” กล่าวคือ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ศัลยกรรมเสริมความงามได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเนื่องจากความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเอง จึงต้องการจะเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาให้ดูดีมากขึ้น พบว่ามีกลุ่มวัยรุ่นจำนวนมากที่มีกะหมกมุ่นกับเรื่องความงามและรูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ ทั้งนี้ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงและมีแนวโน้มในการมองร่างกายเสมือนวัตถุ การทำให้ร่างกายให้ดูดีโดดเด่นด้วยการทำศัลยกรรม สร้างค่านิยมเองว่าตัวเองมีคุณค่าและมีความภาคภูมิใจ นอกจากนี้ก็มีปัจจัยทางสังคม อันได้แก่ กระแสสังคมยุคปัจจุบันที่นิยมชื่นชอบดารานักแสดงที่มีหน้าตาสวยงาม และยอมรับว่าผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามมาแล้ว ทำให้คนบางกลุ่ม เช่น กลุ่มวัยรุ่นยอมรับค่านิยมในเรื่อง ความสวยเหมือนดาราดู และมองว่าการทำศัลยกรรมไม่ใช่เรื่องเสียหายแต่อย่างใดแต่กลับช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ดังนั้นกลุ่มคนที่นิยมทำศัลยกรรมเสริมความงามจึงไม่ใช่เฉพาะกลุ่มผู้สู่วัยเท่านั้น

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าคำกริยาที่มีลักษณะเด่นทั้ง 20 คำและการใช้ประโยคหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) นั้น สามารถแสดงถึงอัตลักษณ์ทางภาษาของกลุ่มวัยรุ่นไทย นอกเหนือจากเรื่อง อัตลักษณ์ด้านการแต่งกาย อัตลักษณ์ด้านการบริโภค อัตลักษณ์ด้านการใช้สื่อออนไลน์ในกลุ่มวัยรุ่นไทย เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) ที่ให้นิยามคำว่า “*อัตลักษณ์*” ไว้ว่าหมายถึง ลักษณะที่ชี้แยกสิ่งหนึ่งออกจากสิ่งอื่น เป็นลักษณะที่คั่นรู้และจดจำที่ทำให้สามารถระบุได้ว่าสิ่งที่กำลังพูดหรือกำลังพิจารณาเป็นสิ่งที่นั่นจริง อีกทั้งผลการวิจัยที่แสดงข้างต้นสามารถสนับสนุนแนวคิดที่ว่าภาษามีความหลากหลาย ภาษาแปรไปตามปัจจัยทางสังคม ทำให้เกิดภาษาย่อยขึ้นจำนวนมาก ภาษาไทยก็มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นจากปัจจัยลักษณะทางสังคมของผู้พูดซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เน้นในเรื่องของกลุ่มวัยรุ่นไทยที่ใช้คำกริยาและหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) หากมองในมุมมองของผู้พูดอาจกล่าวได้ว่าผู้พูดแต่

ละคนมีอัตลักษณ์การพูดที่ต่างกันออกไป มีอัตลักษณ์ที่เป็นของตนเอง โดยถ่ายทอดผ่านภาษาพูดหรือภาษาเขียน อันเป็นตัวบ่งชี้ส่วนหนึ่งของ อัตลักษณ์คนนั้นๆ ผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อภาษาบ่งบอกอัตลักษณ์ของผู้พูดได้ ดังนั้นผู้ที่ต้องการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ให้ตนเอง หรือ ต้องการแทรกตัวเข้าไปอยู่ในสังคมใต้นั้น สามารถทำได้โดยเปลี่ยนลักษณะของภาษาที่ใช้ได้โดยนำคำศัพท์ที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มสังคมนั้นๆมาใช้ได้ดังตามผลวิจัยที่พบว่ากลุ่มผู้ใหญ่ก็มีการใช้คำกริยาและหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) ที่มีลักษณะเด่นจำนวนหนึ่งด้วยเช่นกัน ดังตามที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556) กล่าวถึงการทำให้เช่นนี้เรียกว่า “การสร้างอัตลักษณ์ด้วยภาษา” (linguistics construction of identity) เช่น ผู้พูดหากต้องการเป็นวัยรุ่นหรือกลุ่มที่มีอายุน้อย อาจสร้างอัตลักษณ์โดยเลือกใช้กลุ่มคำกริยาที่มีลักษณะเด่นของกลุ่มวัยรุ่นข้างต้นอันเป็นรูปแบบภาษาของวัยรุ่นได้ เช่น การเลือกใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) ดังตัวอย่างผลการวิจัยข้างต้นในกลุ่มวัยผู้ใหญ่ ยังคงใช้คำกริยาที่มีลักษณะเด่นในกลุ่มวัยรุ่นถึง 19 คำ ไม่ใช่เพียงหนึ่งคำ คือคำว่า *มัน* ซึ่งมาจากคำว่า *มันใจ* วัยผู้ใหญ่ไม่ใช่คำว่า *มัน* เป็นคำกริยาเหมือนกลุ่มวัยรุ่น เช่น นาง*มัน*ทูนของนางมาก วันนี้คุณแม่*มัน*กระเด็นนะ *มันกระเด็น* หมายถึง “หมดความมั่นใจ” เป็นต้น ตลอดจนกลุ่มวัยผู้ใหญ่มีการใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงความรู้สึก (Expressive SVCs) ทั้ง 3 โครงสร้างในอัตราร้อยละ 10-20 ทั้งนี้แบบโครงสร้าง ประกอบด้วย (ประธาน) + กริยาบอกทิศทาง + กริยาบอกอาการ +กริยาแสดงสภาพ + (กริยาบอกอาการ) โดยคำกริยาแสดงสภาพที่พบในแบบสอบถามมีคำเดียวคือ คำว่า “สวย” เช่น เขาไป*เดินสวย*ที่ตลาด ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าคนไทยมีความเคยชินกับการใช้คำกริยานี้ จึงอาจนำไปสู่การใช้หน่วยสร้างกริยาเรียงในโครงสร้างแบบ ค ได้ง่ายขึ้น แม้ว่าจะเป็นรูปแบบลักษณะเด่นทางภาษาของวัยรุ่นก็ตาม

ผู้วิจัยเห็นว่าปรากฏการณ์การใช้คำกริยาและหน่วยสร้างกริยาเรียงแสดงสภาพนี้เป็นเพียงปรากฏการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นกับภาษาไทยในปัจจุบัน ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจช่วยชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นกับภาษาไทยในอนาคตอันใกล้ได้เพราะการคิดค้นภาษาเพื่อตอบรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม หรือ สะท้อนสภาพสังคมปัจจุบันนั้น ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในการใช้ภาษาสแลงของคนในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยอื่นๆได้ รวมถึงช่วยสนับสนุนผู้ที่สนใจศึกษาวิจัยเรื่องภาษาและไวยากรณ์ไทยที่สัมพันธ์กับปัจจัยผู้พูดในเรื่องของอายุ อันจะเป็นความหลากหลายและการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา นอกจากเจ้าของภาษาจะต้องตระหนักและยอมรับถึงการเปลี่ยนแปลงทางภาษาแล้ว ผู้ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยก็จำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องติดตามปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงทางภาษาเหล่านี้อย่างเข้าใจ

เอกสารอ้างอิง

- กมลกานต์ จีนช้าง. (2554). *อิทธิพลของความนิยมความสมบูรณ์แบบต่อเจตคติในการทำคัลยกรรม เสริมความงามโดยมีการเสนอตนเองด้ว้ความสมบูรณ์แบบและการซึ่มซึบจากวัฒนธรรม สังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- กิติมา อินทร์พรชัย. (2549). *วิทยาหน่วยคำ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กึ่งกาญจน์ เทพกาญจน. (2549). *หน่วยสร้างกริยาเรียงต้นแบบในภาษาไทย*. ในหน่วยสร้างที่มีข้อขัดแย้ง ในไวยากรณ์ไทย (บทที่ 3). อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (บรรณาธิการ). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ. (2552). *บรรทัดฐานภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค.
- กำชัย ทองหล่อ. (2547). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: บริษัทรวมสาส์น (1997) จำกัด.
- ฉนิสร บัณฑิตภักดี. (2548). *การศึกษาค้ำสแลงในภาษาไทยของวัยรุ่นที่พบในนิตยสารบันเทิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ฉนิสรณ์ ยุติบรรพ์. (2553). *ลักษณะการใช้และความหมายของภาษาสแลงในนิตยสารวัยรุ่น*. การ ค้นคว้าอิสระ หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและการสื่อสาร ระหว่างวัฒนธรรม. มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- นววรรณ พันธุมธา (2549). *ไวยากรณ์ไทย*. นครสวรรค์: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์.
- วิจิตรนั ภาณุพงศ์. (2530). *โครงสร้างของภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์. (2527). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- อุปิตศิลปสาร, พระยา. (2544). *หลักภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ นุ่นจำลอง และสร้อยญา เสวตมาลย์. (2546). *ทฤษฎีไวยากรณ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิติมา อินทร์พรชัย และณัฐวดี ไชยเจริญ. (2554). *ไวยากรณ์ภาษาไทย มาตรฐาน.โครงการไวยากรณ์ฉบับครอบคลุมภาษาย่อย*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ สนับสนุนโดยสำนักกองทุนสนับสนุนการวิจัย, กรุงเทพฯ.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2548). *ภาษาในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). *ชนิดของคำในภาษาไทย : การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).

- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). *ภาษากับอัตลักษณ์ของผู้พูด*. บทความประกอบการบรรยายพิเศษ ในงานสัมมนาวิชาการเรื่อง “นานาชาติสนะปัญหาภาษาไทย วันที่ 3 สิงหาคม 2556. กรุงเทพฯ.
- Bauer, L. (1983). *English word-formation*. New York: Cambridge University Press,
- Hudson, R. (2007). *Language networks: The new word grammar*. Oxford University Press.
- Shoichi, I, & Ingkaphirom, P. (2005). *A reference grammar of Thai*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Labov, W. (1972). *Sociolinguistics patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press and Oxford.
- Lakoff. G. & Johnson. M. (1980). *Metaphor we live by*. Chicago and London: The University of Chicago Press.
- Matisoff, J. (1973). *The grammar of Lahu*. University of California Publications in Linguistics.
- Starosta, S. (1988). *The case for lexibase: An outline of lexibase grammatical theory*. London: Printer Pup Ltd.
- John, S. (1997). *Semantics*. New York: Cambridge University Press.
- Yule, G. (2006). *The study of language*. (3rd Edition). New York: Cambridge University Press.